

Stopy

ČERVEN 2025

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

PŘEČTĚTE SI:

- ✂ jak Bůh působí v životě Jana Tomečka
- ✂ o svátosti kněžství v článku otce Jana i anketě
- ✂ o oblíbených svatých letošních prvokomunikantů
- ✂ jak naše farnost hospodařila v uplynulém roce
- ✂ o tom, kdo se stará o hřbitov v Líšnici

Otec Jan a P. Mariusz Kuzniar koncelebrují mši sv. o letošní pouti v Hájku. Foto M. Krejčová

Zápis ze zasedání Pastorační rady

(6. 4. 2025) – zkráceno

Akce, které nás ještě čekají:

- 24. 6. 2025 – mše svatá ke vzdání díky za školní rok od 15 hod. v kostele v Mníšku.

- 13. – 20. 9. – **exercicie na moři**
– pro muže

- 27. 9. – **Památník sv. Václava na Pleši** – mše sv. od 17 hodin

- 4. 10. **pout' do St. Knína**
ke sv. Františku

- 4. 10. 2025 – **Hrádek u Vlašimi**
– individuálně dle zájmu,
kryje se s St. Knínem

- 11. 10. – **Stará Boleslav**
– mše sv. od 11 hodin

- **Duchovní obnovy v Oáze**
proběhnou opět v adventu 2025
vždy od 16 hodin.

- 8. 11. 2025
– vojenský kaplan Miloslav Kloubek

- 15. 11. 2025
– farní kaplan P. Michal Hladík –
farní kaplan ve Stodůlkách
– primárně určeno pro mládež

- 22. 11. 2025 – **dobříšský farář**
– P. Angelo Scarano

- 6. 12. – **Svatá Hora – farní pout'**

Informace o činnosti ekonomické rady, případně projednání bodů z jednání ekonomické rady určené k projednání v pastorační radě

Ekonomická rada se schází dle aktuální potřeby a řeší především finanční soběstačnost farnosti (pronájmy, prodeje nebo směny pozemků).

Příprava regulačního plánu pro Zlatý vrch, nákup pozemku pana Knotka Arcibiskupstvím pražským, prodej pozemku pro příjezd ke svazkové škole, projednávání akcí jako je vstup na pozemek vedle Billy. Oprava kostelní zdi v Mníšku – plán oprav 3 roky – příspěvek od města 440 tisíc.

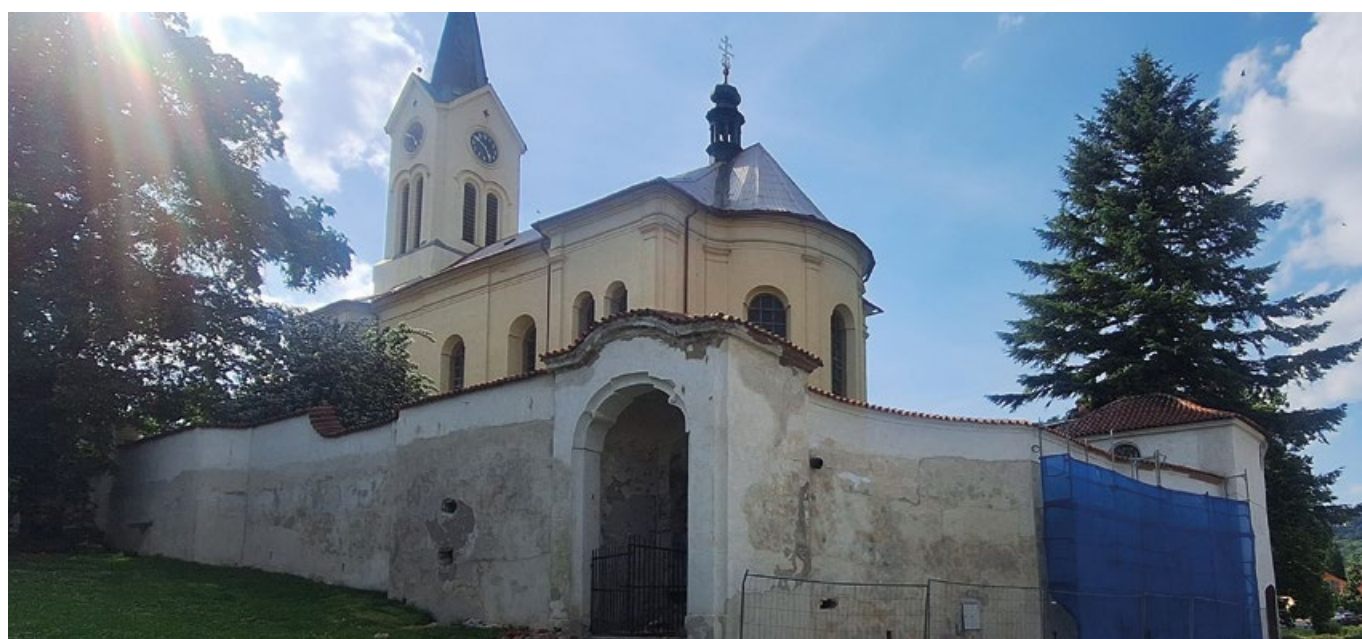
Nově: o pozemek za Billou projevil zájem ČEZ – instalování dobíječky na auta – koncem roku 2024 slíbili jednání – neuskutečnilo se.

Informace o plánovaných úpravách ve farnosti

- Úklid v kostele v Mníšku – obnoveny měsíční služby po rodinách, rozpis na rok 2025. Připravit možnost strojového čištění podlahy (po rekonstrukci všech lavic). Zakoupeny nové mopy a nový vysavač.

- Proběhlo restaurování druhého bloku lavic v kostele sv. Václava. Restaurování obou předních bloků lavic domluveno po Velikonocích 29. 4. U čalouníka jsou objednané povlaky s patentkami i pro přední lavice. Přední pódia budou prozatím ponechána, budou na ně dány židle z Oázy. Objednány také lišty kolem pódíí.

Příští jednání pastorační rady se bude konat 22. června 2025 od 19:00 hodin na faře v Mníšku pod Brdy.

Oprava kostelní zdi

Financování církve

FINANČNÍ ZPRÁVA O HOSPODAŘENÍ FARNOSTI ZA ROK 2024

Celkové přijaté sbírky na provoz farnosti	497 500
* vybráno v Mníšku	352 156
* vybráno v Líšnici	102 352
* vybráno v Kytíně	42 992
Přijaté dary na provoz farnosti	376 301
Přijaté dary na noviny (z pokladniček)	89 793
Přijatý dar od Arcibiskupství – na opravu kostelní zdi Líšnice	600 000
Přijatá provozní dotace od města Mníšek – na opravu kostelní zdi Mníšek	964 781
Tržby z nájmu pozemků a budov	526 357
Příspěvky ze vstupného na koncerty	69 257
Přijaté úroky z bankovního účtu	23 124
Opravy provedené v roce 2024	
oprava ohradní zdi kostela sv. Václava v Mníšku pod Brdy – firma GEMA Art	1 064 781
oprava ohradní zdi kostela Všech svatých v Líšnici – firma Grebos	911 606
opravy kostela v Líšnici – okna, omítky, fasáda, dveře	312 947
oprava lavic v kostele v Mníšku	822 848
oprava dlažby v presbytáři – kostel Kytín – Váňa Petr	72 600
dveře do budovy Oázy – sál	39 168
čištění a oprava žlabu, instalace pletiva a sítěk – kostel Mníšek	5 000
Celkem opravy	3 228 950
Provozní náklady	
Spotřeba materiálu (květiny, bohoslužebné, kanc. potřeby, sekačka na trávu, plynové topidlo 2 ks ...)	132 272
Elektřina, plyn	203 829
Voda	10 102
Připojení k internetu – fara Mníšek	7 128
Ostatní služby (komunální odpad, časopis Stopy, revize, zahradnické práce apod.)	68 454
Mzdové náklady – náboženství Daniela Feltová	37 444
Daň z nemovitostí	51 705
Povinný odvod do fondu sv. Vojtěcha na mzdovou podporu kněží	73 678
Pojištění budov	9 900
Ostatní poplatky	10 077
Daň z příjmů právnických osob	45 990
Celkem provozní náklady	650 579
Na účelových sbírkách vybráno a odesláno	118 105
(fond bohoslovců, na misie, haléř sv. Petra, na Svatou zemi, na církevní školství, na arcidiecézi, na charitní činnost)	
Zůstatek pokladny k 31. 12. 2024	32 509
Zůstatek banky k 31. 12. 2024	812 793

SVÁTOST KNĚŽSTVÍ

Svátostí kněžství rozumíme tři stupně, a to: jáhenství, kněžství, biskupství. Uděluje se vkládáním rukou biskupa a modlitbou, v níž biskup dobrořečí Bohu a vyprošuje dar Ducha svatého k naplnění své služby. Vtiskuje posvátné znamení, čímž se biskupové, kněží a jáhnové, každý svým způsobem, připodobňují Kristu. Těmto třem stupňům se říká a říká svěcení vyšší.

Zatímco úloha biskupů vystupuje ve velice plasticky a zřetelně ve všech historických i liturgických pramenech, kněz – presbyter – v prvních stoletích stojí jakoby v pozadí a zdánlivě zaujímá významnější postavení jáhen, o kterém staré prameny říkají, že je okem, uchem, ramenem, ba i duší biskupovou. Zatím nemáme z prvních dvou století žádnou přímou zprávu o tom, že by kněz samostatně vykonával funkce (jako např. sloužení mše svaté), teprve ve třetím století v době velkých pronásledování vystupuje kněz samostatně. Správa místních obcí přešla však na kněze až v době velkého rozšíření církve, a to nejprve v Africe.

Podle Písma svatého bylo hlavním úkolem jáhnů, aby konali službu charitativní, službu chudým a nemocným,

či službu při stole. S touto službou při stole přirozeně byla spojena také služba při stole eucharistickém. Pečovali o dary, předčítali seznamy osob, na něž se při mši svaté vzpomínalo, udržovali pořádek při bohoslužbě, předčítali evangelium. Když koncem starověku a ve středověku toto jurisdikční postavení přebírali kněží, zůstala jáhnova liturgická služba v podstatě stejná jako ve starověku.

Už začátkem třetího století mluví Apoštolské podání Hippolytovo o tom, že biskupa světí po zvolení a v přítomnosti shromážděného lidu tři biskupové, z nichž jeden pronáší světicí (konsekrační) modlitbu. Kněze světí vkládáním rukou jeden biskup, který také pronáší světicí modlitbu. Jáhna světí vkládáním ruky (spolu se světicí modlitbou) biskup sám, což už Hippolyt vysvětluje tím, že jáhen je určen k službě biskupovi. Všechna tři svěcení mají velice bohaté dějiny, jiné na východě a jiné na západě. Vzkládání rukou bylo však vždy to podstatné. Vývoj byl na západě dovršen asi do dvanáctého století, a od té doby zůstal v podstatě stejný až do liturgické reformy Druhého vatikánského koncilu.

Poslání kněze je v dnešní době dostatečně známé, proto se zastavme nad některými body kněžského svěcení, které probíhá v rámci mše svaté. Když dozní četba evangelia, jsou představeni kandidáti. Jsou voláni jménem, a každý z nich řekne: „Zde jsem“. Dialog povolání a odpovědi je připomínkou a naplněním všech volání, která Pán vložil do života kandidátů, i všech odpovědí, které byli schopni vyjádřit. Jednoduchost dialogu obsahuje veškerou slavnostnost povolání popsaných v bibli: Abrám, Mojžíš, proroci, Panna Maria, apoštolové, všichni se stejným slovem na rtech: „Zde jsem“. Tato dvě slova vyjadřují volbu kandidáta plně patřit Nejsvětější Trojici takovým způsobem, jakým bude Otec, Syn a Duch svatý chtít. Vystavují ho Boží lásce a darování se bez výhrad.

Rituál představení kandidáta a jeho přijetí do společenství kněží obsahuje též dotaz po jeho způsobilosti. Nejedná se v první řadě jen o způsobilost morální, ale spíše o to, zda má nezbytné kvality k vykonávání služby. Zvolání shromáždění věřících „Bohu díky“ v odpověď na slova biskupa, kterými kandidáta přijímá do společenství kněží, vyjadřuje, že všechno – „zde jsem“, potvrzení způsobilosti a přijetí do presbyteria – je dar Boží milosti.

Po homilii klade biskup kandidátům otázky, zda chtějí přijmout závazky patřící ke kněžství. Na otázky začínající slovem „Chceš...?“, které popisují obsah kněžské služby, přichází odpověď: „Ano“. Nejedná se o projev pouze dočasněho přání nebo jakési neurčité touhy srdce, ale o svobodný akt vůle kandidátů, jímž vyjadřují odhodlání žít kněžskou službou. Formulace otázek dává poznat závažnost, kterou představuje přijetí daru.

Chceš stále vykonávat kněžskou službu jako věrný spolupracovník biskupa a v Duchu svatém vést Boží lid a sloužit mu?

Svěcení kněží, ilustrační foto z internetu

Chceš hlásat Kristovo evangelium a vykládat nauku katolické církve, a tak zodpovědně a moudře konat službu Božího slova?

Chceš k chvále Boží a k posvěcení věřících s vírou a oddaností podle tradice církve slavit Kristova tajemství, zvláště eucharistii a svátost smíření?

Chceš ve spojení s biskupem setrvávat v ustavičné modlitbě a pro lid tobě svěřený vyprošovat Boží milosrdenství?

Chceš se stále újeji spojovat s Kristem Veleknězem, který sám sebe Otcí za nás obětoval jako oběť čistou, a chceš se spolu s ním zasvětit Bohu pro spásu světa?

Poslední otázka týkající se závazků uzavírá vše, co bylo dosud řečeno. Je zřejmé, že obsahem všech dosavadních otázek byla osoba Ježíše. Ve skutečnosti je totiž pouze jediná otázka: chceš být pro slávu Boží a pro církev Ježíšem? Souhlas vůle kandidátů se nemůže obejít bez Boží pomoci: „Ano, kéž mi Bůh při tom pomáhá.“

V otázkách se jedná nejen o závazek, ale také o něco více: o dotek milosti, o kterou je třeba prosit. Ve své prosbě o Boží dar potřebují kandidáti a celé společenství jistou podporu. Tu získají, když zakusí podporu svatých, kteří už hledí na slávu Boží tváře. Zpěv litanií ke všem svatým je doprovázen prostrací kandidátů. Tvář na zemi a ústa v pra-

chu svědčí o tom, jak jsme slabí a jak těžce na nás doléhají břemena, která nám dávají zakoušet vlastní omezenost. Společenství věřících prosí jedním hlasem o přimluvu svatých. Modlí se církev shromážděná na zemi svěřuje vlastní prosby církvi v nebesích, aby je přednesla Bohu. Panna Maria, andělé, patriarchové, proroci, apoštolové, evangelisté, učedníci Páně, všichni svatí a světice Boží nechávají v Božím srdci znít prosbu za vyvolené, kteří leží tváří k zemi před oltářem a za něž prosí církev putující na zemi. Mocná a jednohlasná přimluva celé církve umožňuje zakusit sílu společenství. Biskup se na závěr litanií modlí tuto modlitbu:

Vyslyš nás, všemohoucí Bože: Sešli požehnání Svatého Ducha na tyto své služebníky, kteří mají být vysvěceni ke kněžské službě; dej jim potřebnou milost a sílu a neustále jim uděluj své dary. Skrze Krista, našeho Pána.

Biskup pak vloží ruce na hlavu jednotlivých kandidátů, nic při tom neříká. Je to okamžik, v němž Duch svatý uskutečňuje to, oč církev prosí v modlitbě svěcení. Gesto vkládání rukou doprovází a vyjadřuje vzývání Ducha svatého nad tím, nad koho jsou ruce vztahovány. Při svěcení vkládají ruce po biskupovi také přítomní kněží, neboť mají jednoho a téhož ducha kněžství.

Biskup po prožitém tichu s rozpjatými rukama pronáší nad klečícími kandidáty dlouhou konsekrační modlitbu. Text

modlitby je starobylého původu, s některými obměnami jej nacházíme již v tzv. Veronském sakramentáři, který pochází ze 6. století. Když si uvědomíme, že nejpozději od 6. století církev stále svěští kněze tou samou modlitbou, vnímáme v jejích slovech bohatství života nekonečného zástupu kněží.

Služba kněze je naznačována ještě symbolickými prvky, které při svěcení následují po konsekrační modlitbě: upravení štol kněžským způsobem a oblečení ornátu. Mazání dlaní posvátným křížem, předání chleba a vína. Pozdravení pokoje s biskupem a ostatními kněžími.

Po jednotlivých úkonech svěcení se společenství nenachází z ničeho nic mimo liturgii církve, naopak je dána příležitost, abychom spočinuli v kontemplaci hlubokého smyslu toho, co se při svěcení stalo, a mohli domyslet významné důsledky, které to má pro kněžský život. Výkon kněžství nesmí být posuzován pouze z funkčního hlediska jako praktická nutnost zorganizovat církev. Kdyby tomu tak bylo, svěcení by nebylo ničím jiným, než přiřazením k nějakému úkolu prostřednictvím volby zdola, ze strany komunity, a nikoli tím, čím je ve skutečnosti: přijetím Ducha svatého shůry, jehož důsledkem je uschopnění k svátostné službě.

P. Jan Dlouhý

Svěcení kněží, ilustrační foto z internetu

Anketa – svátost kněžství

Do ankety ke svátosti kněžství jsem oslovila rodiny, kde mají jednoho nebo více synů.

Otázky zněly.

1. Máte v širším příbuzenstvu nějakého kněze?
2. Mluvíte někdy doma o možnosti, že by se váš syn mohl stát knězem?
3. Připouštíte si pro sebe tuto možnost a modlíte se za ní?

Dominika a Karel Moulíkoví:

1. Ne, oba pocházíme z nevěřícího prostředí.
2. Ano, u našeho nejmladšího syna Ríši pozorujeme charakterové rysy, které by mohly být k takové cestě příhodné a občas o tom doma mluvíme i před dětmi.
3. Ano, asi by nás to nepřekvapilo. Modlíme se za kněžská povolání obecně a za lidské prostředí v diecézi.

Lucie a Martin Sedláckovi:

1. **Martin:** Ano, dva vzdálení bratraci jsou kněžími. Jeden u premonstrátů, současně církevní právník, farář v Heřmanově Městci, a druhý je v Královéhradecké diecézi farářem, toho času v Dolní Dobrouči.
2. **Lucie:** Toto téma bylo velmi žhavé v předškolním věku našeho syna, kdy začal ministrovat a služba u oltáře ho zaujala natolik, že si doma hrál „na pana faráře“. Obstaral si ke slavení mše potřebné věci, které připomínaly opravdové náležitosti, včetně toho, že mu babička ušila ornáty ve všech liturgických barvách. Zpaměti pronášel modlitby nebo zpíval texty, které si pamatoval z kostela, protože číst ještě neuměl. Byl tím naprosto fascinován a jeho hra byla sice dětská, ale naprosto upřímná a opravdová. Tehdy nám připadalo, že by to mohlo být jeho směřování k budoucímu povolání, ale se stejným zaujetím se pak začal věnovat

hudbě a sportu. Nyní je ve věku (16 let), kdy má vážných zájmů více a jeho zaměření se může ještě vyvíjet.

Martin: Ano, o této možnosti jsme několikrát mluvili, aniž by k tomu nějak viditelně směřoval. Vzhledem k tomu, že je Lukáš na hudebním gymnáziu a zdá se, že violoncello bude jeho favorit, tak to asi není žhavé téma. Ovšem vyloučeno to není, a uvidíme, jak nevyzpytatelná bude jeho cesta...

3. **Lucie:** Tuto možnost si připouštím, ale nemodlím se konkrétně za ní, ale za to, aby ho Pán Bůh vedl cestou, která pro něj bude nejvhodnější a aby rozmnožoval hřivny, které mu byly dány. A aby ho jeho budoucí povolání, ať už bude jakékoli, naplňovalo.

Martin: Jistě, rád bych, aby pro jakékoli povolání se Lukáš, resp. obě naše děti rozhodnou, dělaly rády, poctivě a co nejlépe. Co to přesně bude, se snažím ovlivňovat co nejméně násilnou cestou a samozřejmě se za to v tomto duchu modlím.

Katka a Michal Galajdovi:

1. Kněze v příbuzenstvu nemáme.
2. Díky této anketě jsme o této

možnosti s Mojmírkem pár vět prohodili, ale jinak jsme předtím o možnosti stát se knězem nemluvili.

3. **Michal:** Já si tuto možnost nepřipouštím. Pro mě je důležitá rodina. Nechci, aby byl můj syn sám, což je problém diecézních kněží, alternativu kněze žijícího v řeholi si umím připustit. Zatím jsme se za to nemodlili. **Katarína:** Tuto možnost připouštím, i když si uvědomu-

ji, že by to byla velmi těžká životní cesta, ke které bude potřebovat hodně milostí. Za své děti se modlím, ale ne tak konkrétně. Babička mých dětí se modlí, aby alespoň jeden z jejích osmi vnuků měl povolání ke kněžství.

Monika a Petr Umláškoví:

1. **Petr:** Nemám.
Monika: Měla jsem vzdáleného příbuzného – syna prastrýce – působil v Ročově, kde jsem ho

potkala, když jsem tam byla na chmelu, a domluvili jsme se na tom, že jsme příbuzní. Viděla jsem ho pak ještě asi jednou nebo dvakrát.

2. **P a M:** nemluvíme

3. **P a M:** Připouštíme, ale přiznáváme se, že se za ni nemodlíme. Modlíme se spíš obecněji za to, aby byli dobrými lidmi a aby rozeznali svá poslání.

Eva a Petr Večeřovi:

1. Nemáme.
2. S dětmi o tom mluvíme spíš z všeobecného pohledu – někdo

se ožení a založí rodinu, někdo jiný si vybere kněžský nebo řeholní život.

3. Modlíme se za to, aby děti jednou našly správný životní směr, a pokud by to bylo manželství, tak aby našly správného životního partnera.

Bůh v mém životě

Aneb jak jsem s Bohem zápasil a nemluvil, ale vždycky jsme byli spolu.

Sepsání příběhu mé konverze jsem měl v hlavě už dlouho, dokonce asi polovina textu vznikla už v roce 2019. Až když jsem ten příběh nedávno vyprávěl spoluúčastníkům jednoho kurzu a viděl, jak jej hltají (zvědaví bývají hlavně ti, kteří si víru přenesli z původní rodiny), došlo mi, že je čas to dotáhnout, že vám to i trochu dlužím. Zároveň přišla s poptávkou Daniela, tak se to hezky potkalo. Pojdme na to.

Boha, křesťanskou víru a církev jsem jako dítě prvně zaznamenal díky prarodičům. Jedna babička byla katolička, chodila o nedělích do kostela. Pamatuji si, jak nás se sestrou někdy lákala, ať jdeme s ní, a také nás chtěla naučit Otčenáš. Prarodiče z matčiny strany se hlásili k Československé církvi husitské. Neděle vypadala podobně, ráno se hodili do gala a slavnostně vyrazili do kostela, babička se vracela vařit oběd a děda šel ještě s kamarády do hospody probrat dění v obci. Dědu jinak pamatuji jen při práci kolem zahrady, pole a domácího zvířectva, takže tento nedělní rituál znamenal v důchodu pravděpodobně jeho veškerý společenský život. Ale protože měl 6 dětí a 12 vnoučat, tak tomu zpětně docela rozumím.

My se sestrou jsme ale veškeré nabídky odmítali, rodiče do kostela nechodili a nechávali rozhodnutí (asi správně) na nás, tak jsme si radši hráli nebo koukali na Studio kamarád. Navíc na nás zvlášť katolické kostely působily dost pochmurně až strašidelně, přece jen je to na stěnách samý stařec a utrpení. Co ale pro děti atraktivní je, jsou Vánoce. Na dárečky od Ježíška jsem věřil možná do druhé třídy a každý rok jsme se s tátou o svátcích chodili podívat do pražského kostela Nejsvětějšího srdce Páně na jesličky. Ani tedy nevím, jak to přišlo, ale už jako dítě jsem měl docela jasno v tom, že Bůh je a že s ním můžu mluvit. Akorát naše komunikace byla poměrně řídká a monotónní, většinou jsem prosil, co si přeji dostat za dárek, že nemám být vyvolaný ke zkoušení a podobně. Někdy jsem za to něco slíbil (budu hodný, příště se to naučím) a někdy i z velké radosti poděkoval.

Jak jsem rostl a dospíval, přidávaly se jen nové typy proseb – ať vyhraje Sparta v derby, ať hokejisti porazí Amíky, Kanadany a Rusáky, potom ať si mě všimne Karolína, Petra nebo Tereza. A tam nastal problém. Vídeň a Nagano sice vyšly na jedničku, ale s holkama mi to moc, respektive vůbec nešlo, nevšímal si mě ani Karolína, ani Petra, ani Tereza. A tam mě Bůh hodně naštal, nebylo to od něj hezký a už vůbec ne SPRAVEDLIVÝ, nerozuměl jsem tomu a přestali jsme spolu na nějakou dobu mluvit (respektive já s Ním). Dneska vím, že mi připravoval daleko, ale fakt daleko lepší Lucku, jenže to jsem tenkrát nemohl vědět. A taky jsem nevěděl, že si ještě musel hodně připravovat mě, abych nebyl takový jelito :-)

Honza Tomeček

Nicméně i přes tuto moji uraženost jsem s Bohem nadále „počítal“ a zajímal mě, i když spíše teoreticky. Četl jsem rád Dostojevského a další klasické autory, kde hrdinové také často s dobrem, zlem a s vírou nějak zápasí. Četl jsem i některé knihy Tomáše Halíka, jehož představa Boha je mi dodnes blízká, a to v době, kdy pro mě byl Ježíš spíše jen historickou nebo ještě víc legendární postavou a katolíci pro mě byli středověká folklórní sekta a jen jedna z mnoha možných cest.

Tento předpoklad o katolících mi zásadně nabourali až kamarádi z Vlašimi, které jsem poznal, tři měsíce s nimi bydlel a další týdny cestoval na work&travel programu ve Spojených státech. Mužská část tohoto páru se později stala mým kmotrem a ženská kmotrou naší Andulky. Nejde o to, že bychom o víře nějak dlouze diskutovali, jen jsem poprvé v životě viděl mladé katolíky, navíc čerstvě pokřtěné (po přípravě u Tomáše Halíka), a byli to, světe div se, úplně normální a hlavně fajn lidi, kteří mají v životě nějaký směr a jsou radostní!!!

Dalším důležitým momentem předcházejícím mé konverzi bylo až stěhování do Mníšku v létě 2013. Jednoho dne jsem cestou z práce na kostelní zdi zaregistroval plakát s pozvánkou na kurzy Alfa, kde stálo něco ve smyslu „Existuje Bůh? Přijďte si o tom s námi popovídat, začínáme v září.“. Přišlo mi to jako

dobrý nápad, dozvědět se, jak to mají s Bohem jiní lidé, a taky se tu s někým seznámit. Přednesl jsem myšlenku doma Lucke, tou dobou na mateřské. Té se nápad zalíbil natolik, že chtěla jít taky. Jenže kdo nám pohlídl děti? Takže jsem hlídal a v září vyrazila Lucka. Netrvalo to dlouho a měl jsem doma křesťanku (dělali to dobře). Logicky tím počalo období její domácí evangelizace mé osoby. Jenže doma je málokdo prorokem, takže jsem se úspěšně bránil pomocí logických argumentů, jako že každý druhý křesťan je pokrytec, jako ten mafián, co se jeden den vyzpovídá a druhý den znovu vraždí, a že ve všem zlatě kostelů vidím jen mrtvé indiány.

V té době to nebyl jediný spor, který jsme s Luckou vedli. Nevěděli jsme už, jak s tím pohnout, a to nás dovedlo na kurz Manželská setkání v Litomyšli. Respektive přišla s tím Lucka, odkazovala se na doporučení výše zmíněných kamarádů z Vlašimi a já jsem pochopil (naštěstí), že když nepojeďu, bude doma zle... Věděl jsem, že jde o křesťanskou akci, ale to mi nevadilo, nevěřící tam prý respektují, nějaké modlitby vydržím, jedeme tam řešit náš vztah. Vzpomínám si také, že asi dva dny před odjezdem jsem o tom u oběda vyprávěl kolegyni z práce, která se mě přímo zeptala, jestli jsem věřící. Odpověděl jsem, jak jsem to cítil: „Nejsem, ale myslím, že do důchodu asi budu.“ To jsem ještě netušil...anebo tušil???

Manželáky začaly přednáškou na téma „krize v manželství“. Dost na mě zapůsobila otevřenost přednášejících, s jakou jsem se do té doby takto veřejně nesetkal. Jejich příběh opravdu bral za srdce. To byl první šok. Následovalo téma „priority“, kde jsme na skupince mj. řešili, kde v prioritách Boha máme. U mě byl dost v pozadí, což mi do té doby nějak zvlášť nevadilo, ale poprvé jsem se sám sebe začal vážně ptát, jestli je to tak dobře, jestli mi tím v životě něco zásadního nechybí. Čím dál zřetelněji mi docházelo, že chybí. K tomu jsem pečlivě poslouchal chvály, které se zpívaly před přednáškami. Ze záplavy dojmů a myšlenek jsem druhý večer dostal horečku. V ní jako by se o mě v dlouhých dialozích a obrazech přetahoval Ježíš s ďáblem. Jedním z posledních ďáblových pokusů byla otázka „Co tomu (já=křesťan) řeknou rodiče, kamarádi, kolegové...?“. Naštěstí třetí téma, které jsme před tou nocí stihli probrat, bylo „zdravé sebevědomí“, takže jsem se na potenciální názor všech pro mě důležitých i nedůležitých lidí s obrovskou úlevou vykašlal a ráno jsem se probudil jako nový člověk, definitivně rozhodnutý pro křest. U někoho prý k obrácení dochází postupně, já si to své spojuji jednoznačně s touto červencovou nocí na manželácích. Když to zkrátím, tak otevřenost, obyčejné lidské přijetí a zájem doslova v několika hodinách rozbily veškerou mou léta budovanou obranu a předsudky vůči křesťanství na tisíc kousků.

Lucka a Honza s dětmi Vojtou, Jindrou a Aničkou

Lucka tenkrát v nevědomosti mou „nemoc“ těžce nesla, protože jsem přišel asi o 2 dny kurzu. Ale v následujících dnech jsme dohnali, co se dalo, a kromě mého vlastního znovuzrození do jisté míry došlo i k znovuzrození našeho manželství. Bohu díky.

V září jsem se přidal k druhému běhu kurzů Alfa v Mníšku, už s úplně jiným nastavením než o rok dříve. Lucka se nechala pokřtít u kamarádů/ek z Křesťanského Společenství, kteří se také na kurzu Alfa podíleli, já se rozhodl pro katolíky a jsem za to zpětně rád. Přiznávám se, že více než teologie, církevní organizace nebo historie (všechny církve mají své mouchy) pro mě hrála roli blízkost a funkčnost farního společenství. Jako bonus pozitivní reference na Jana Dlouhého od vlašimských kamarádů :-)

Přitom v dějepise jsem vždy fandil spíše protestantům než katolíkům... S Luckou jsme na rozdílnosti trochu naráželi jen ze začátku, postupem času jsme to vyladili a bereme je jako příležitost k vzájemnému obohacení. Tak jako tak, Bůh je větší než tyhle naše škatulky.

Abych to zakončil, Bůh v mém životě vždycky byl, vedl mě životem a dával se mi pomocí jiných lidí poznávat až do jedné noci, kdy mě přiměl, abych se k němu postavil čelem a zarádovoval se z jeho blízkosti. Cesta od té doby pokračuje dál, ale je výrazně bohatší (o tom třeba jindy) a má jasnější směr. Aleluja!

Shodou okolností jsme se s Luckou včera účastnili online kurzu, kde jedna žena mluvila o evangelizaci v tom smyslu, že jedinou možností je nakazit „nevěřící“ radostí a přimět je nepřímo k tomu, aby nám naši víru záviděli, aby si uvědomili, že jim v životě chybí. Podepisuji, můj příběh byl přesně o tom.

Jan Tomeček

Lucka a Honza Tomečkovi

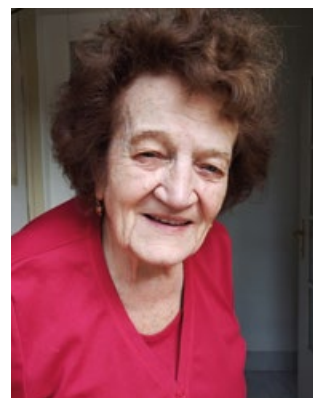
Farníci vzpomínají

Dům na Malém náměstí

V cyklu *Farníci vzpomínají* si tentokrát zavzpomínáme na rohový dům na Malém náměstí naproti školní družině. Dnes ho obývá rodina Šulcových.

Při koupi byl dům v žalostném stavu, bylo nutné ho téměř celý zbourat. V současné době tam stojí krásná novostavba, která neruší malebnost Malého náměstí. A to podle slov nového majitele bude doplněn ještě o dvě sochy – Pierota a Kolombyny. Už jsou tam pro ně připraveny výklenky. Pan Petr Šulc je velkým příznivcem naší farnosti, organizuje benefiční koncerty, jejichž výtěžky jdou na opravy kostela. Nejnověji na rekonstrukci kostelních lavic.

Protože pan Šulc není mníšecký pamětník, zašla jsem pro informace o tomto domě za paní Blaškovou, která tu žije od malička u Zámeckého rybníku, pod hrází, a mnozí si ji pamatují ze školní jídelny, kde léta dětem vařila. Její babička byla velmi blízkou kamarádkou paní Drábkové a ta dožila právě v domě na

paní Blašková

Malém náměstí, který rekonstruoval pan Šulc. Taková je to spojitost.

Je neuvěřitelné, jakou má paní Blašková paměť a ve svých devadesáti letech čerstvou mysl. Strávila jsem u ní téměř čtyři hodiny u káféčka s piškotem v příjemném hovoru, zahrnuta toliko vzpomínkami a informacemi o Mníšku, že by to chtělo samostatný článek.

Pan Jaroslav Drábek, syn paní Drábkové, byl už ve třicátých letech minulého století správcem na zámku a spravoval hlavně pozemky. Během druhé světové války byla středobodem dění hospoda U Kocoura v místě dnešní Pasáže Pražská a pan Kocour měl údajně prsty v zatčení Jaroslava Drábka, což pak vedlo k jeho smrti. V hospodě U Kocoura se prý šmelelo a mnoho mníšeckých obyvatel údajně spolupracovalo s Němci. A právě pan Drábek měl seznam těchto lidí. Po válce měl jít na policii – nebo alespoň o tom mluvil, že seznam má a že půjde. Ke konci války byli v brdských lesích partyzáni a pan Drábek je zásoboval jídlem a cigaretami, které získával v hospodě U Kocoura. Prostě to tam zabavil. A lidé pak o něm roztrušovali, že kradl. Báli se toho jeho seznamu. Po válce byl na udání zatčen, ve věznici byl zbit a na následky bití zemřel. V roce 1980, podle informací Post Bellum-Paměť národa, dostal Jaroslav Drábek kříž in memoriam za zásluhy. Bližší informace o dění během války, o odboji i zradách, je možné přechíst si mimo jiné i v mníšeckém červnovém Zpravodaji z roku 2017. Paní Blašková našla u Drábků druhou rodinu, protože už v mládí přišla o rodiče a velmi brzy i o sestru a byla umístěna na výchovu do kláštera Voršilek v Praze v Ostrovní ulici. Dnes vzpomíná, jak tam byla nešťastná a chtěla za babičkou. Obě se v padesátých letech vrátily do Mníšku. Babička pokračovala v kamarádství s paní Drábkovou. Byly každá jiná, paní Drábková pěstěná dáma a babička paní Blaškové zemitá, léta

Starý dům

pracující v zemědělství. Snad proto se přitahovaly a rozuměly si. Spolu nakupovaly, popíjely v domě na Malém náměstí káféčko nebo čajík. Když šla v sedmnácti letech paní Blažková do tanečních, vyšila jí paní Drábková na šatech ažuru a povlak na polštářek. Ten má paní Blašková schovaný dodnes. Vše se odehrávalo právě v tomto domě na Malém náměstí. Paní Drábková tu žila až do své smrti a dům pak zůstal opuštěný a chátral. Nyní mu dal nový život a podobu pan Petr Šulc.

Paní Blaškové přejeme hodně zdraví a rodině Šulcových šťastný život ve staronovém domě.

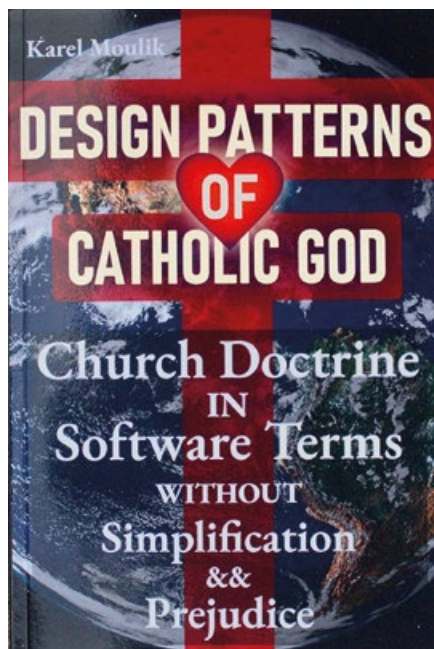
Alexandra Merunková

Nový dům

Tip na dobrou knihu

Evangelizace jazykem informačních technologií

V posledních několika stech letech, nejméně od doby osvícenství, začali v oblasti teologie a evangelizace převažovat lidé humanitního vzdělání. Jejich srdce bije pro umění a kulturu, zatímco milovníci fyziky, matematiky a přírodních věd se vytratili z tohoto zorného pole kamsi pryč. Podobně se před lety Mahler, Freud, Rilke, Kafka nebo Radetzky tak nějak vytratili z reality českých zemí a nepočítáme je už za našince. Nahradili jsme je za Smetanu, Cyrila Höschla, Máchu, Jirásku a Žižku.

Zlí jazykové by mohli tvrdit, že při tom naše země ztratily trochu ze své světo-
vosti. Analogicky bychom řekli, že také Církev výrazně ztratila na svém společenském vlivu, který by snad měla, kdyby přírodovědní myslitelé byli stále považováni za našince. V propadlišti dějin by tak nemizeli třeba velikáni kalibru otce George Lemaître, který formuloval teorii Velkého třesku, aby tak bojoval s antibiblickým vědeckým konsenzem, který ještě v 50. letech minulého století postuloval, že vesmír nikdy nevzniknul a nikdy ani nezanikne.

Namísto toho je dnes zmíněná teorie nepochopitelně vykládána jako důkaz Boží neexistence a většina vědců jde

ještě dál a neochvějně nyní konsenzuje, že i svobodná vůle je iluze. Jejich sebejistotu při tom nenahodá ani přímá každodenní praktická zkušenost jich samých a každého jednotlivého člověka.

Humanitní intelektuál – teolog a evangelizátor – je však v rozpacích. Cítí sice, že tu asi něco nehraje, ale je mu jasné, že argumentace Dostojevským nebo C. S. Lewisem by se v této situaci podobala protitahu na šach ve formě recitace hluboké básně. Cítí se ohrožen, znevážen a reaguje uzavřením se vůči světu vědy a informačních technologií. Zbavuje se smartphonu, notebooku a vypovídá smlouvu poskytovateli internetového připojení.

Je přitom kuriózní, kolik lidí technického a přírodovědného ražení to táhne k duchovním povoláním, ústrkům navzdory. Tato přitažlivost nepochybně nějak souvisí s tím, že Bůh Otec vymyslel každý sebenicotnější detail toho, jak vesmír funguje v nitru atomu i v lidském nitru.

Přírodovědní jedinci naštěstí umí nepozorovaně splynout se současným humanitním prostředím teologie a evangelizace a je jich mezi kněžími mnoho – včetně Lva XIV., který po jistou dobu vyučoval matematiku a fyziku, a Františka, který vystudoval chemii. Mají výhodu v tom, že se vědou necítí ve své víře ohrožováni. Nicméně takhle to přece nemůžeme nechat!

V den, kdy zemřel Benedikt XVI., jsem byl zrovna nemocný. Ležel jsem v pokoji s knihovnou a v ní padl můj zrak na červenou knihu Úvod do křesťanství od Josefa Ratzingera. Prášilo se tam na ni už víc než 10 let a já jsem se konečně rozhodl si ji přečíst. Měl jsem horečku a v té horečce jsem nazřel, že Benedikt XVI. má vlastně mysl softwarového inženýra – přesně jako já. Od té doby ho mám rád.

Když jsem se uzdravil, nějakou dobu jsem o tom všem uvažoval a pak jsem se rozhodl napsat knihu, v níž by bylo řečeno totéž, co tvrdí Josef Ratzinger, ale jazykem a analogiemi světa infor-

mačních technologií (to vše důkazně doloženo jeho citacemi). Je to jazyk přírodních věd, a navíc má tu výhodu, že je srozumitelný napříč kulturami. Skoro každý kluk v Asii si doma něco programuje a tamní pokrokové komunistické strany tento druh vzdělání nadšeně podporují. To je dobře – malí čtenáři tak katolické doktríny v budoucnu snadno a rychle porozumí a třeba se stanou našinci jako bratři Filipínci.

Pokud se k nim tedy podobná kniha někdy v budoucnu dostane. Zatím cítím spíše mrtvo. Mé evangelizační nadšení v současném humanitním prostředí teologie a evangelizace zřejmě nikdo další nesdílí, což asi nikoho nepřekvapí. Pokud vás ale téma zaujalo, dva výtisky knihy jsem věnoval farní knihovně, kde si je můžete zapůjčit. Anotaci kapitol knihy je možné si přečíst na webu karelmoulik.com, kde je i odkaz na Amazon. Kniha je aktuálně k dispozici pouze anglicky.

Karel Moulik

Hřbitovy nejsou opuštěné, když na ně myslíme

V rámci rubriky *Služby ve farnosti* jsme oslovili pana Petra Večeřu z Mníšku, který se stará o úpravu hřbitova v Líšnici.

Kdo Vás k této službě přivedl?

S rodinou navštěvujeme nedělní mši svatou v Líšnici již opravdu velmi dlouho. Hřbitov okolo kostela byl hodně zanedbaný a zarostlý. Čas od času proběhla společná brigáda farníků a vznikla i skupina „sekačů“. Terén byl ale nerovný a sekání bylo možné jen s křovinořezem a následně bylo nutné posekanou trávu shrbat, což bylo časově i fyzicky náročné. Každotýdenní pohled na neupravené

okolí kostela nás přivedl na myšlenku terén dorovnat a znovu osít travou. Po dohodě s panem farářem jsme s rodinou toto zrealizovali prozatím na cca 1/4 okolí kostela.

Co obnáší taková péče o hřbitov?

Díky vyrovnaní terénu a osetí je nyní údržba o dost jednodušší. Teď je možné okolí kostela posekat rotační sekačkou se sběrným košem.

Většinou se snažím sekat jednou týdně. Hřbitov vyžaduje daleko větší péči, já se aktuálně starám pouze o travnaté plochy.

Staráte se i o náhrobky?

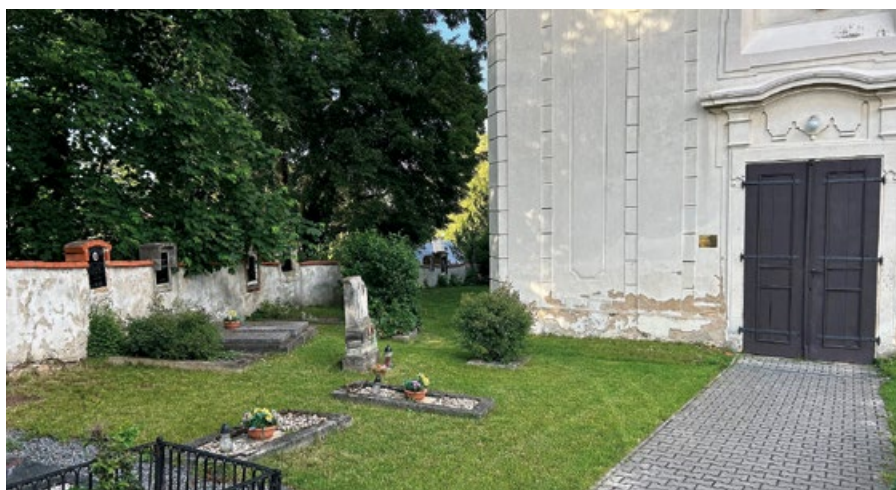
O některé hroby se starají majitelé. Jiné jsou ale zanedbané a zarostlé. Bylo by hezké, kdyby se o péči zanedbaných hrobů podělili farníci. Není to ale jednoduché. Někteří pozůstalí se o hroby starají jen jednou ročně a cizí zásah jim vadí.

Není taková práce smutná? Jaké myšlenky mívá člověk, když je často na hřbitově?

Neřekl bych, že jde o smutnou práci. Je to vždy tak na hodinu a jsem rád, že je za mnou práce vidět. Jde i o určitý projev úcty k zemřelým z farnosti, které jsem součástí. Spíš je mi smutno při pohledu na hroby, o které se nikdo nestará.

Karolína Peroutková

↓ Petr Večeřa

Farní pouti

Z naplánovaných poutí v jubilejním roce se zatím uskutečnily čtyři. Přinášíme fotoreportáž ze dvou z nich.

29. března putovali někteří farníci po pražských kostelích, jak nám to popsala Monika Umlášková:

Pouť jsme začali na Hradčanech v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha. K dispozici jsme měli ke ztišení a modlitbě Křížovou kapli mimo davy turistů. Další zastávkou byl Strahovský klášter. Protože bazilika Nanebevstoupení Panny Marie byla obsazena jinými poutníky, než se uvolnila, provedli nás premonstráti jejich knihovnou – jednou z nejkrásnějších na světě. Pokračovali jsme dále po hájeckých kapličkách do Břevnovského kláštera ke svaté Markétě, kde se nás hezky ujal jeden z bratrů benediktinů. Část poutníků ještě navštívila poutní kostel Panny Marie Vítězné na Bílé Hoře.

12. dubna jsme na tuto pouť navázali další etapou, a sice z Řep do františkánského Hájku. Pouť

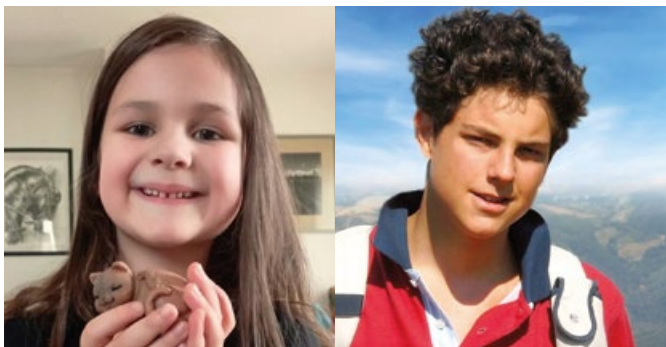
jste na tomto krásném místě zakončili mší svatou, po které nás ještě náš bývalý farník Jiří Strejc provedl po částečně zrekonstruovaných prostorách hájeckého kláštera.

Můj oblíbený svatý

Oblíbených svatých zde představíme hned několik. A s nimi i děti, které letos 22.6. poprvé přijaly Pána Ježíše v Eucharistii. Jsou to totiž jejich oblíbení svatí. Děti odpovídaly na otázky: Kdo je tvůj oblíbený svatý? Co se ti na něm líbí? V čem by ses mu chtěl/a podobat? O co ho chceš poprosit?

Zde jsou jejich odpovědi.

Majda M.:

Můj neoblíbenější svatý je Carlo Acutis, protože byl štědrý. Jsem stejná v tom, že mám ráda zvířata a chci přijímat Eucharistii už v 7 letech. Chtěla bych být taky tak štědrá a svatá. A jsem jiná v tom, že neumím programovat.

Anička:

Moje oblíbená svatá je sv. Marie, Matka Ježíše, která je mou křestní patronkou. Je pro mě symbolem mateřské lásky, milosrdenství, a především silné a hodné ženy, která dokáže být navzdory těžkostem oporou pro ostatní. Chtěla bych ji poprosit, abych tohle jednou uměla i já.

Terezka:

Moje oblíbená svatá je sv. Anežka Římská. Líbí se mi, že je krásná a mladá a je vyobrazena v růžových šatech. Chtěla bych se jí podobat v mládí, kráse a mírnosti. Chtěla bych ji poprosit ...aby mi dělala patronku... já nevím, o co jí chci poprosit, ona je uctívána jako patronka snoubenců. Abych si našla snoubence? ...asi o mírnost, o tu jsem jí chtěla poprosit, ale tu mi ona nedá. Tu mi dá Duch svatý.

Beník:

Můj oblíbený svatý je sv. Antonín z Padovy, podle něj mám i druhé křestní jméno. Líbí se mi, že pomáhal lidem, byl laskavý a moudrý. Taky se mi líbí, že je patronem dětí, přátelství a lásky a taky pomáhá při hledání ztracených věcí. Chtěl bych být jako on laskavý a mít dobré srdce. Prosím ho, aby mi pomáhal jít po cestě životem.

Josífek

Můj oblíbený svatý je sv. Josef a Ježíš. Na sv. Josefovi se mi líbí, že byl hodný, a na Ježíšovi, že neměl žádný hřích. I já bych chtěl být hodný a bez hříchu. Chci je poprosit, aby svět byl super a aby byli všichni šťastní.

Šíma:

Můj neoblíbenější svatý je sv. Šimon Horlivec, protože je to můj jmenovec a křestní patron. Líbí se mi jeho atribut – pila.

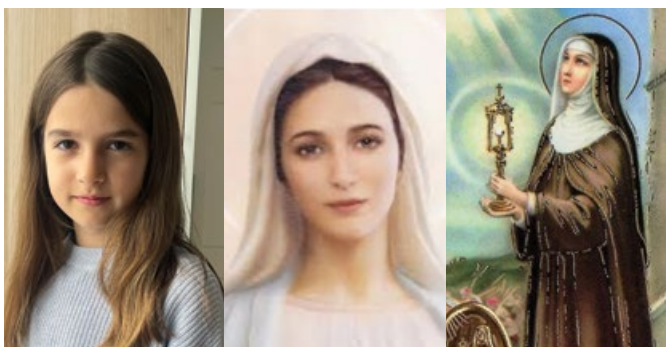
Majda S.:

Moje oblíbená svatá je sv. Anežka Česká. Líbí se mi, že se starala o nemocné a chudé. Chtěla bych umět pomáhat druhým jako ona. Chtěla bych ji poprosit, aby se přimluvila za nemocné.

David S.:

Můj oblíbený svatý je král David. Líbí se mi na něm, že se nebál postavit silnějšímu nepříteli a porazil ho. Měl rád hudbu a byl to dobrý král. Chtěl bych být odvážný a moudrý jako on. Chtěl bych ho poprosit, aby se přestalo ve světě válčit.

Klárka:

Mé oblíbené svaté jsou sv. Klára a Panna Maria. Na svaté Kláře se mi líbí, že zachránila Assisi před vojáky. Chtěla bych ji poprosit, aby mě ochraňovala. Na Panně Marii se mi líbí, že byla na všechny hodná. Chtěla bych ji poprosit o přímlovu, aby skončily války.

Paulínka:

Moje oblíbená svatá je sv. Pavla Římská. Líbí se mi na ní, že i když žila v Římě, uzdravili se na její přímlovu i lidé z Olomouce. Chtěla bych být hodná jako ona a mít velkou víru. A chtěla bych ji poprosit, aby se přimlouvala za moji babičku, aby tu byla ještě dlouho, a za celou naši rodinu.

Adam:

Můj oblíbený svatý je sv. Josef. Byl to pěstoun Pána Ježíše. Líbí se mi, že byl pracovitý, stejně tak je pracovitý můj děda, který se jmenuje také Josef. Chtěl bych se mu podobat v jeho pracovitosti. A chtěl bych ho poprosit o zdraví pro sebe i celou rodinu.

Daník:

Líbí se mi sv. Daniel, můj patron, protože žil na sloupech. To mi přijde zajímavé a zvláštní. Chtěl bych se mu podobat v jeho statečnosti a vytrvalosti. A rád bych ho poprosil o zdraví pro svou rodinu.

Oblíbená modlitba a recept

Lucii Sychrovou v Mníšku dobře znají nejen farníci. Je totiž zdejší rodačkou. Mnozí rodiče k ní posílali své děti do tanečního nebo dramatického kroužku, jiní ji zase znají jako učitelku v mateřské školce či lektorku v Lipce. Ve své pestré pracovní kariéře se vždycky snažila propojit divadlo, sociální práci a pedagogiku, což jsou obory, které vystudovala. Kromě toho jsme před mnoha lety společně založily tradici farních táborů, které jsme dlouho vedly.

Lucka stále žije v Mníšku, teď už s manželem Dominikem a dcerou Terezkou. Jak prozrazuje její oblíbená modlitba, je dlouholetou karmelitánskou terciářkou.

Daniela Feltová

Můj oblíbený a snadný recept je na **guacamole**. V současnosti je tady už celkem rozšířené, já si ho před 16ti lety přivezla jako novinku od Mexičanky Mariany Escarcegy jako novinku, před 16 lety. Středně vyzrálé avokádo (což v Česku může být poměrně složité sehnat) – ani tvrdé, ani nahnědlé – rozkrájíme na malé kousky a poté ho rozmačkáme vidličkou.

Avokádo dále rozmačkáme vidličkou. Přidáme nakrájená cherry rajčátka, jarní cibulku a pokapeme šťávou z limetky. Trošku osolíme. Vše podle chuti, aby nám to dohromady chutnalo. Přidat můžeme ještě česnek. Mariana ho podávala s kukuřičnými trojhránky (malé tortilly), na které jsme guacamole nabírali. Dočetla jsem se, že v Mexiku dávají ještě papričku a koriandr, ale já ho znám jen takto.

Moje oblíbená modlitba je ticho. V tichu se posadit u svatostánku, u kříže, kdekoli, kde je klid (ideálně i teplo) a uvědomit si intenzivně Boží přítomnost. Jsou mi také blízké modlitby z Taizé. Abych zde uvedla konkrétní modlitbu, tak vzácný je pro mě mariánský hymnus Flos Carmeli, což je taková karmelitánská hymna. Je

to zpěv o Panně Marii-hvězdě mořské a květu na karmelské hoře. Zpíváme ji latinsky (v latině se rýmuje) na terciářských setkáních a slavnostech. Je v ní něco starodávně krásného i trvajícího. Nedílnou součástí je melodie, k poslechu je dostupná na internetu.

Básnický překlad první sloky:

*Karmelská jsi
růže, réva sladká,
plná krásy,
Panna a přec Matka,
naše Paní.*

*Matko milá,
čistý květe Boží,
tys vždy byla
spásnou hvězdou v moři,
zůstaň s námi.*

Dobrý den, hledám sedavou pracovní pozici na zkrácený úvazek.

Mohu nabídnout své jazykové schopnosti: AJ-velmi dobře, NJ-výborně. Jako samouk se učím španělsky. Dále se mohu uplatnit při evidenci spisů, třídění dokumentů. Mohu psát články, v minulosti jsem také vkládal články na web pro jedno nakladatelství. Jsem pečlivý, přemýšlivý a trpělivý. Ondřej Adamec

kontakt: ondrej.adamec@seznam.cz

Stopy

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy
Redakční rada: P. Jan Dlouhý, Daniela Feltová, Saša Merunková,
Dominika Moulíková a Karolína Peroutková **Sazba:** Jiří Hladovec